

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

HORIACI PRÍLIV

JONATHAN AUXIER

FRAGMENT

Spirit Animals

Súmrak strážcov

Horiaci príliv

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Jonathan Auxier

Spirit Animals – Súmrak strážcov – Horiaci príliv– e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať

bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

HORIACI
PRÍLIV

Jonathan Auxier

 FRAGMENT

EURA

Transwick

Concorba

Zelený
krad

Okaihee

AMAYA

ERDAS

Obsah

Oceán hviezd	7
Lovec a korisť	14
Zamrznuté more	18
Roztavené zrúcaniny	24
Pasca	38
Niri	47
Väzeň	53
Dobyté mesto	56
Vzdialený hlas	64
Kovo hovorí	67
Dve veže	73
Pochod Nakazených	82
Nádoby	85
Xanthe sa vracia	94
Wyrm	100
Obet'	104
Čo sa skrýva pod povrchom	108
Do zbrane	113
Kirat	121
Bitka sa začína	131
Plamene a ľad	136
Posledné slová	149
Strata	156
Otrok a pán	164
Horiaci príliv	168
Lovec a korisť	176

Oceán hviezd

NEBESIA PADALI.

Začalo sa to pred siedmimi mesiacmi. Staršina opičieho kmeňa sa práve chystal otvoriť posvätnú hostinu, keď hore na oblohe čosi zazrel – malý fliačik svetla, ktorý sa blížil k Erdasu.

Stalo sa to dávno, v čase, keď Kovo ešte ani nemal meno.

Pamätal si, že celý kmeň zdvihol oči od jedla a pozrel sa nahor cez temnú klenbu stromov. Pritom všetkým napadla jediná myšlienka:

Padajú nebesia.

„Čo sa deje?“ naznačila Kovova matka otázku čiernymi gorilími rukami.

Staršina zvrátil sivé obočie a posunkom odvetil: „Neviem.“

Kmeň znepokojene zabručal. Stalo sa to po prvýkrát, čo Kovo alebo ktokoľvek iný počul staršinu vyhlásiť, že niečo nevie. Zvyčajne by také priznanie znamenalo jeho smrť –

ostatní striebrohrbáči v kmeni by naňho zaútočili, aby sami zaujali jeho miesto. Teraz však ohromene hľadeli, podobne ako Kovo, na úkaz na oblohe.

Kovo vedel, že ich džungľu obklopuje rozľahlý oceán hviezd, ktoré sa pohybujú po určených dráhach. A hoci sa obloha mihotala ako zvyčajne, horiaca bodka narušila jej harmóniu a razila si vlastnú cestu.

Kovov kmeň sa každý večer zhromaždil, aby pozoroval škvvrnku: zakaždým vyzerala väčšia a žiarila jasnejšie. Čoskoro ju dokázali rozoznať aj cez deň. Bolo zrejmé, že ten padajúci kus neba mieri na zem.

Všimli si ho aj ostatné zvieratá v džungli. V kroviskách Kovo zahliadol stáda diviakov, ktoré sa zbehli, aby sledovali približujúcu sa guľu. Na východe počul nepokojné škriekanie sokolov vykrajujúcich na oblohe široké oblúky. Hoci sa Kovo s ostatnými zvieratami nedokázal dohovárať, význam sokolích škrekov mu neunikol: označovali miesto, kam čoskoro dopadne planúci úlomok.

Kovo to miesto veľmi dobre poznal. Poznala ho každá živá bytosť.

Strom.

Posvätný strom, ktorého korene siahali do všetkých kútov sveta, z ktorého sa zrodilo každé steblo trávy, každé tlačúce srdce. A teraz sa naň rútila obloha.

Kovo si spomenul, že uvažoval o tom, čo sa stane, až kus neba napokon strom zasiahne. K podobnej udalosti nikdy predtým nedošlo.

Striebrohrbáči sa zišli na porade. Uzniesli sa, že niekto by sa mal vybrať na miesto, kam odleteli sokoly, aby prinie-

sol správy o tej čudesnej veci. Potrebovali mladého ľudopa, ktorý sa stále dokázal rýchlo pohybovať po stromoch. Niekoho, komu mohli veriť, že sa cestou nestratí a splní úlohu. Niekoho, kto sa nenechá rozptýliť rôznymi tvormi alebo javmi za hranicami džungle. Voľba padla na Kova.

Bola to veľká pocta. Skôr než sa Kovo vydal na cestu, staršina mu venoval pieseň, ktorá sa niesla nocou ako tá najnežnejšia melódia. Postupne sa k nemu pridávali aj ostatní príslušníci kmeňa. Kovo ešte nikdy taký nádherný zbor nepočul.

Kovova matka sa zapojila do spevu ako posledná. Chytila Kova za ruky a pritisla svoj nos na jeho nozdry. Jej vôňu si pamätal dodnes.

Kovo opustil bezpečie džungle a vybral sa k miestu, kam mal kus oblohy dopadnúť. Zem predstavovala nedohľadný kontinent, ktorý pozostával z pralesov, piesočných púští, pohorí a zo snehových plání. Kovo si všimol, že rovnakým smerom ako on putujú aj ďalšie divé zvieratá: lev zo saván, chobotnica zo sírovej delty, had z vyprahnutých močiarov a biela medvedica z horského ľadovca. Za normálnych okolností by sa ich pokúsil napadnúť alebo ony by napadli jeho, ale teraz sa zdalo, že všetci majú rovnakú úlohu.

Napokon sa Kovo spolu s ostatnými zvieratami ocitol na vrcholku vysokej hory pokrytej bujnou, veľmi zvláštnou zeleňou. Zišli sa tu tisíce zvierat najrôznejších druhov, aby sa stali svedkami nevidanej udalosti. Všade rástli nízke stromy. Na šplhanie sa nehodili, ale zato boli obsypané ovocím. Kovo ich plody nepoznal, a tak nič nejedol.

Po dlhom putovaní konečne dorazil k stromu: stál v duhtej hore a jeho kmeň siahal neuveriteľne vysoko. Mohutné

husté konáre, striebriaté a pevné, sa rozpínali na všetky strany. Kovo v úrodnej pôde pod sebou cítil šepot životodarných koreňov. Vyliezol na mohutný balvan obrastený machom a sledoval padajúci úlomok oblohy. Odtiaľto mal výhľad na krajinu, ktorá sa rozprestierala tisíce míľ doširoka-dodaleka.

Kus neba už horel. Horúca guľa, ktorá vyzerala ako druhé slnko, ťahala za sebou dlhý plamenný chvost a za hlasného burácania sa rútila smerom k stromu. Po lese sa rozliehalo také hrozivé dunenie, že mnohé zvieratá sa od ľaku rozprchli po okolí. Aj Kovo sa bál, prekonal však strach a zostal nehybne stáť. Srsť na pažiach sa mu od napätého očakávania tak zježila, že sotva dokázal dýchať.

A vtedy sa to stalo.

Kovo si zaclonil oči, keď obrovský kus oblohy spadol do koruny stromu a zavrtal sa do hrubého kmeňa. Vzápätí sa planúca guľa zaborila do zeme. Náraz, ktorý nasledoval, presiahol všetko, čo si Kovo dokázal predstaviť.

V tom záblesku sa všetky stromy prehli. Pripomínali stebľá trávy zašliapnuté gorilou nohou. Rana – ak sa to tak dá nazvať – bola taká obrovská, že Kovo na okamih ohluchol: ničivý hukot mu takmer roztrhol lebku. Zem pod jeho nohami sa zavlnila, zdvihla sa a odhodila ho nabok.

Potom sa strhla búrka.

Kova vo chvíli nárazu zaplavil taký výbuch osľňujúceho svetla, že cez očné viečka cítil jeho žiaru. Vzápätí oblohu zahalil oheň a vietor – a všetko naokolo vzplanulo, akoby sa krajinou prehnal ten najničivejší blesk.

Kovo padol na zem a v ďalšom okamihu ho pohltila tma.

Keď sa prebral z mrákot, pripadal si ako na pokraji smrti. Para stúpajúca zo spálenej zeme mu priškvarila časť tváre a namiesto oblohy mal nad hlavou víriacu tmú, ktorá zakrývala slnko. Zaprel sa o kĺby a postavil sa na všetky štyri končatiny. Všimol si, že sa pod ním nahromadila akási odolná čierna miazga, ktorá sa mu prilepila na srsť. Dvíhal sa mu z nej žalúdok. Za nesúhlasného odporu vlastného tela a praskajúcich kostí sa prinútil k pohybu. Premýšľal, koľko kostí má rozdrvených.

Vzpriamil sa a zadíval sa na okolitý les. Lenže žiadny les tam nebol. Stromy aj skaly zmizli a zem sa premenila na obrovský dymiaci kráter.

Kovo sa pozrel na miesto, kam dopadol úlomok neba.

Strom tam neochvejne stál – s poskrúcaným kmeňom, ktorý žeravá guľa preľala napoly.

Hoci Kovo pod zemou stále cítil klokotať jeho život, vedel, že niečo sa zmenilo.

A nezmenil sa iba strom – Kovo sa napriek utrženým ranám zrazu cítil silnejší a jeho myšlienky sa rozjasnili. Po dymiacich zrúcaninách vyliezol na hrebeň krátera.

Skaza. Videl ju všade, kam sa pozrel. V zemi sa vytvorili obrovské čierne praskliny. Kovo si všimol, že medzery sa začínajú naplňať vodou, ktorá pevninu rozdelila na viacero častí. Schyľovalo sa k búrke. Kovo nevdojak vytušil, že zvyšok jeho kmeňa sa pomínul. Tvory zo vzdialenejších krajín možno ten náraz prežili, ale Kovova džungľa zanikla.

Mladý ludoop rozťahol nozdry a pevne zavrel oči. Zo zúfalstva by sa najradšej búchal do prs, reval a besnil. Lenže nikto by ho nepočul. Zostal sám.

Otočil sa za zvukom sipivého funenia, ktoré začul za chrbtom. Medzi rozvalinami zničenej krajiny zazrel, ako sa zo zeme vynára chobot obrovitého slona – odkvapkávala z neho čierna miazga. Slon akoby zázrakom prežil. Rovnako ako on. Ozvali sa ďalšie zvuky a čoskoro sa objavili ďalšie zvieratá.

Dovedna ich bolo pätnásť.

Všetky prešli podobne ako Kovo zvláštnou premenou – boli silnejšie a väčšie než predtým. Ľudoop sa spoločne s ostatnými zvieratami pomaly presunul k stromu, do stredu dymiaceho krátera. Tá vec, čo spadla z neba, sa zavrtala hlboko do zeme a zanechala po sebe brázdnu nechutnej čiernej miazgy.

Niektoré zvieratá nedokázali zostúpiť nadol alebo sa báli. Lenže Kovo sa nemohol vzdať. Opičí kmeň, staršina, jeho matka ho poverili, aby priniesol svedectvo o padajúcich nebesiach, a on chcel svoju úlohu dokončiť.

Pristúpil k jazve v kmeni. Strom vyzeral tak krehko, až sa Kovo bál, aby ho nepoškodil. Keď sa však dotkol dymiacej kôry, zacítil pod svojimi prstami život – strom vzdoroval vlastnej záhube a pokúšal sa nanovo vyrásť.

Kus oblohy, ktorý sa zaboril do zeme, vytvoril strmú priehlbínu. Kovo sa nebál zradnej jamy. Labuť a sokolica, zostupujúce vedno s ním, sa vzdali, ale on – silný a odvážny Ľudoop – pokračoval ďalej.

Nakoniec v spleti koreňov objavil dno priehlbiny. Nachádzalo sa tam o trochu viac miesta než pod klenbou stromov v džungli, kde jedával jeho kmeň.

V jame bola taká tma, že Kovo sotva rozoznal vlastnú ruku. Našťastie striebřité svetlo koreňov stromu postačo-

valo na to, aby uvidel to, prečo sem prišiel. V útrobach zeme uviazlo čosi veľké a oválne.

Vyzeralo to ako kameň stvorený zo zvláštneho... dostatočne tvrdého materiálu, aby prevrtal samotný svet.

Kovo zadržal dych. Pod povrchom sa niečo hýbalo. Záchvev života pripomínajúci tlkot srdca. Čosi bolo vnútri a snažilo sa prebojovať na slobodu. Kovo cúvol, uprene sa na tú vec zadíval a potom mu to došlo.

Nebol to úlomok neba.

Nebol to kameň.

Bolo to vajce.

Lovec a korisť

MUŽ V KAPUCNI SA VO SVITE MESIACA POHYBOVAL AKO tieň. Mal neuveriteľne bledú pokožku, spod ktorej presvitali pulzujúce fialové žily, čo sa mu ako úponky nejakej rastliny vetvili na krku a spánkoch. Jeho oči vyzerali neľudsky – popri obrovských zreničkách sa sotva dali rozlíšiť bielka. „A títo cestovatelia,“ povedal netrpezlivo so stiahnutými perami. „Kde sú teraz?“

„Neviem, pane!“ vykrikol Hazil roztraseným hlasom. „Zostali v dokoch len jednu noc, aby doplnili zásoby a zaobstarali si čerstvú vodu.“ Hazilovi sa hovorilo ťažko, pretože visel za členky cez okraj kamenného móla. Okolo nôh mal omotané lano zavesené na kladke, ktoré slúžilo na nakladanie a vykladanie lodí, a bezmocne sa pohojdával nad vodou. Desať metrov pod ním sa o skaliská pozdĺž brehu divoko trieštili biele príbojové vlny. Visel tam už dlhé hodiny a vzduch sa po západe slnka ochladil. „P-p-prosím,“ jachtal. „Som len obyčajný správca prístavu.“

„Si oveľa viac,“ povedal muž v kapucni a stiahol si jednu z kožených rukavíc. Hazil si všimol tetovanie na chrbte jeho ruky – obrysy duchovného zvieratá ovládaného mužovou vôľou. „Si posledná žijúca osoba, čo videla tých, ktorých hľadám.“ Muž sa jedovato uškrnul. „To, či budeš *d’alej* žiť, závisí výhradne od tvojej priateľky.“

Hazil natiahol krk a pozrel sa nad seba – na kladke sedela strieborná krysa a nahlodávala uzol, ktorý ho držal vo vzduchu. Krysa Poe bola jeho duchovným zvieratom. Jeho najvernejšou kamarátkou. Až na to, že už mu nepatrila. Zahalený muž s ňou niečo urobil, nakazil ju akýmsi krútiacim sa čiernym parazitom, ktorý ich puto pretrhol... a vtedy sa Poe stala mužovým otrokom.

Hazil prehltol. Hoci bolo chladno, cítil, ako mu po hlave steká pramienok potu. Sledoval, ako Poe dychtivo obhrýza povraz vŕzgajúci pod jeho váhou. Ešte pár ďalších vláken, a poletí v ústrety smrti.

„Mali tí cestovatelia so sebou duchovné zvieratá?“ opýtal sa muž v kapucni. „Sokolicu, leva a labuť?“

„Žiadne zvieratá som nevidel, pane,“ odvetil Hazil. Potom však usúdil, že najlepšie bude, ak mužovi povie, čo chce počuť, a tak rýchlo dodal: „Ale neprekvapilo by ma to! Zjavne niečo skrývali. Celá posádka mala červené plášte a ich tváre zakrývali masky. A keď platili, vytiahli z batohov strieborné piastry – menu, ktorú používajú v Zourtzi.“

Muž nespúšťal z Hazila temné oči. „A ktorým smerom sa vydali, keď vyplávali z prístavu?“

„Na juh. Rovno k Zamrznutému moru.“ Hazil pokrútil

hlavou. „Varoval som ich, že v ľadových vodách stroskotajú, ale nepočúvali ma.“

Muž v kapucni prikývol. Táto správa ho potešila. Otočil sa k niekomu za Hazilom – k jednému z členov svojej posádky – a luskol prstami. „Naložte čerstvé zásoby. Vyrážame k Zamrznutému moru. Dnes večer.“ Muž, oblečený v zelenom plášti, sa uklonil a ponáhlal sa splniť rozkazy.

Hazil pozoroval členov posádky. Ich zelené plášte ho miatli – toto neboli tí Zelenopláštnici, ktorých poznal. Mali bledé tváre a na ich čelách sa hmýrili odporné čierne špirály. Vyzerali ako zvinuté červy zavítané pod kožou. Možno ich muž v kapucni ovládal, podobne ako jeho Poe. Keď sa na muža lepšie pozrel, všimol si, že aj on má na čele špirálu. Azda aj jeho niečo ovláda? Niečo ešte silnejšie, než je on sám?

Hazil visiaci na lane sebou trhol a potom sa pootočil, lebo krysie zuby prehryzli ďalšie vlákno. Zavrel oči, aby sa nemusel dívať na skalnaté pobrežie pod sebou. „Povedal som vám, na čo ste sa pýtali! Pustíte ma?“

„Naviedol si nás správnym smerom,“ odpovedal muž v kapucni. „A preto ťa ušetším.“ Mľaskol jazykom a Poe k nemu okamžite pribehla, akoby tento signál nacvičovali odjakživa. Potom sa obrátil a vyrazil k nástupnému mostíku svojej lode.

Hazila zaplavila úľava... až kým nepochopil, že zahalený muž má v úmysle ho tam nechať visieť. „A čo ja, pane?“ vykrikol za odchádzajúcou postavou. „Nevezmete ma so sebou? Môže trvať celé týždne, kým k tomuto odľahlému prístavu dorazí ďalšia loď.“

„Radšej dúfaj, že to bude skôr,“ zavolať muž cez plece.

„Pane!“ zajačal Hazil. „V tom mori svoju korisť nikdy ne-
nájdete. Je to cintorín lodí. Aj keby ste vedeli, kam plávate,
nedostanete sa tam bez sprievodcu. Určite ste počuli príbe-
hy, ktoré rozprávajú o tom, že v Zamrznutom mori sa strel-
ka kompasu nikdy neprestane točiť – je to pravda. Skôr než
sa nazdáte, budete blúdiť po vlastných stopách. Len ja po-
znám tie prúdy. Zachráňte mi život a vezmite ma so sebou.
Dovediem vás k tým, ktorých hľadáte!“

Muž v kapucni sa zastavil na konci móla. „Zaujímavá
ponuka,“ poznamenal. „Ale ja už sprievodcu mám.“ Nadvi-
hol lem svojej tuniky a dotkol sa tetovania na boku – odtla-
čok znázorňoval akúsi škvrnitú šelmu. Zablesklo sa a vzá-
pätí sa vedľa muža objavil obrovský leopard. Zviera
privrelo fialové oči a oblízalo si lesklé tesáky.

Hoci Hazil neprekypoval bohvieakou múdrosťou, rých-
lo sa dovtíпил, o koho ide. „To je... Uraza?“ zašepkal. „Veľká
strážkyňa.“

„Presne tak.“ Zerif si kľakol a pohladil leopardicu, pri-
tom sa dotkol špirály na jej čele. „A patrí len mne.“ Zahľadel
sa na šelmu s rozťahnutými nozdrami. Hrozivo vrčala a jej
tesáky svietili v matnom svetle dobiela. „Tvoje služby nepo-
trebujem,“ povedal muž v kapucni. „Uraza je lovec. Dove-
die nás ku koristi. A potom jej korisť umrie.“

Zamrznuté more

ABEKE SEDELA VO VRAŇOM HNIEZDE A DÍVALA SA PONAD nepokojnú vodnú hladinu siahajúcu až k bielemu obzoru. Zovrela v ruke obsidiánový kameňok, z ktorého vytesávala hrot šípu. V puzdre ich mala desiatky. Voda bola ľadová, podobne ako vzduch. No ani zďaleka sa to nevyrovnalo chladu, ktorý cítila vo svojom vnútri. Otrhaný plášť ju príliš nezohrieval, ale aj tak si ho pritiahla tesnejšie okolo pliec. Nosila odev Zelenopláštnikov. Ale naozaj k nim patrila? Zelenopláštnici mali duchovné zvieratá. Ona nemala nič.

Keď sa loď, škrípajúca fregata, ktorú pomenovali *Kajúčnik*, naklonila nabok, musela sa pridržať lán vranieho hniezda, aby nespadla do hlbkej vody. Pod sebou počula, ako sa posádka snaží pomocou lán narovnať loď. Stále smerovali na juh – už niekoľko dní sa s Rollanom plavili po neprebádanom mori, známom búrkami a lodnými vrakmi. Aj teraz videla rozoklané úlomky ľadových kryh, ktoré z vody

vytrčali ako dvojcentimetrové zuby a striehli na plávajúce lode. Studený vietor narážal do vrcholka sťažňa. Abeke premýšľala: koľko lodí už v týchto vodách stroskotalo? A kam vlastne plávajú? Jediné, čo sa dozvedeli, bolo, že ich vezú na miesto nazývané „pasca“, ale viac o tom ani jeden z členov posádky nechcel povedať.

Abeke vyrušil pri práci vrzgot povrazového rebríka. Ktosi po ňom stúpал nahor. „Nenahneváš sa, ak sa k tebe pripojím?“

Obzrela sa ponad plece. Na plošinu vranieho hniezda sa driapal Rollan. Tvár mal popraskanú od zimy – Abeke vedela, že ani on nie je zvyknutý na také počasie. Neprekvapilo ju, že sa k nej dostal nepozorovane, ale aj tak ju to rozrušilo. Keby neprišla o Urazu, dokázala by jeho príchod vycítiť.

„Nemal by si dozerať na našich nováčikov?“ opýtala sa a pomohla mu vyliezť na plošinu. Rollan dostal za úlohu strážiť deti, ktoré nedávno privolali Veľkých strážcov – Kirata a Tashu. Pri predstave, že jej kamarát plní rolu zelenopláštnického učiteľa, sa takmer rozosmiala. V porovnaní s chlapcom, ktorý ju kedysi skalopevne presviedčal, že sa stará výlučne sám o seba, to bola dosť veľká zmena. Napadlo jej, že by to rozveselilo aj ich učiteľa, zosnulého Tarika.

„Prikázal som Kiratovi, aby vydržol záchod,“ odvetil Rollan. „To utuží jeho charakter.“ Siahol do vreciek kabáta s kožušinovou podšívku, ktorý mu dali Červenopláštnici, a vybral plátok sušeného žraločieho mäsa. „Potiahol som druhú porciu obeda. Pomyslel som si, že by si tu hore mohla umrieť od hladu...“ Len čo to vyriekol, zbadal kopu ne-

dotknutého jedla pri Abekíných nohách – šlo o prídela stravy na niekoľko dní.

Abeke sa nasilu usmiala. „Žiaľ, dary mora veľmi neobľubujem.“ V skutočnosti nejedla už dva dni. Jednoducho nemala chuť do jedla. „Dvíha sa mi z nich žalúdok.“

Videla, ako Rollanovi preletel po tvári ustaraný výraz, ktorý rýchlo vystriedal silený úsmev. „Aha, no. Aspoň zostane viac pre mňa!“ Rollan začal žuť plátok mäsa a posadil sa vedľa Abeke. Očividne mu nedochádzalo, že chce byť sama.

Plošina vranieho hniezda bola určená pre jednu osobu, takže sa na ňu sotva vošli. Rollan sedel k Abeke chrbtom a obaja hľadeli iným smerom.

„Essix si tu hore nevidela, všakže?“ opýtal sa medzi hltmi žraločieho mäsa. „V posledných dňoch sa správa zvláštne, lieta vo veľkých, nepravidelných kruhoch, vysoko, potom nízko, potom zasa vysoko... Cítim, že je zmätená, akoby jej z toho vzduchu bolo nevoľno. Keby som ju tak dobre nepoznal, povedal by som, že usrkáva Červenopláštnikom zo suda s pálenkou.“

Rollan to najskôr mienil ako žart, ale Abeke sa nezmohla ani na chabý úsmev. „Pokúšal som sa privolať ju do stavu spánku, keď som to však urobil, prišlo nevoľno aj *mne*. Dnes som vyvrátil na palubu celé raňajky. Preto mi teraz škvírka v bruchu.“ Vzdychol si a bezmocne sa uškrnul. „Prisahám, že raz ma ten vták privedie do hrobu. Mal by som desaťkrát ľahší život, kedy som bol privolať leňocha... alebo nejakého malého, poslušného chrobáčka. Áno, chrobák by bol výborný!“

Abeke si pritiahla kolená bližšie k telu. „Ty aspoň máš nejaké duchovné zviera,“ hlesla.

Postrehla, že Rollan za ňou sa zhlboka nadýchol. Zdalo sa, že tentoraz nemá poruke žiadnu vtipnú odpoveď. „Ako dlho sa ešte musíme plaviť k tej tajomnej základni Červenopláštnikov?“ opýtal sa vážnejšie. „Takéto desivé miesto by som si ani vo sne nevymyslel. Nenachádza sa tu život a dokonca ani ryby. Len obrovské kryhy zubatého ľadu. V porovnaní s týmto morom je Sukin ľadový palác útulné hniezdočko.“

Abeke prikývla a proti svojej vôli sa usmiala. Koľko času uplynulo odvtedy, ako sa s Rollanom vydali do najsevernejšieho pohoria Eury, aby našli talizman Veľkej medvedice Suky? A práve tento talizman ukradol Shane. Požierač. Ten istý Shane, čo velil posádke lode, ktorou sa teraz plavili. Stále nebolo jasné, či sú jeho hosťami, alebo zajatcami.

„Vážne si myslíš, že im môžeme veriť?“ opýtal sa Rollan, akoby čítal Abekine myšlienky. „Viem, že nám predtým v Nile zachránili život – dokonca viackrát. Ale predsa. Shane nás podviedol.“

Abeke sa dívala dolu na posádku. Všetci nosili dlhé červené plášte a na tvárach mali masky, ktoré tvarom pripomínali rôzne zvieratá. Masky ich síce chránili pred treskúcou zimou, ale preto ich nenosili.

Títo „Červenopláštnici“ si nimi zakrývali tvár. Každá maska mala otvory, cez ktoré hľadel pár neľudských očí. A bolo jedno, či patrili ženám, alebo mužom. Niektorí sa natoľko osmelili, že si zložili masku a odhalili škaredú, fľakatú pokožku. Fľaky im dodávali znetvorenú ľudsko-zvieraciu podobu.

Abeke netušila, čo túto podivnú premenu zapríčinilo, ale dosť ju to znepokojovalo. Sám Shane ju v Nile privítal žltými krokodíľmi očami – očami svojho strateného duchovného zvierťa.

Možno si nič lepšie nezaslúžil. Chlapcove slzy kedysi Abeke presvedčili, aby ho doviedla priamo na Zelený hrad, kde ju potom zradil. Preto jej pripadalo spravodlivé, že nosil na tvári symbol svojej falošnosti.

Myšlienky na Shana a jeho krokodíľa v Abeke znova vyvolali spomienky na Urazu. Zavrela oči a vybavila si okamih, keď jej milované duchovné zviera nakazil Zerifov parazit. Keď sa Urazine fialové oči znenazdania zakalili. A čo bolo ešte horšie – keď sa časť jej vlastného srdca a duše rovnako znenazdania *rozplynula*.

Len čo Zerif Urazu ovládol, prikázal jej, aby zabila Abeke... a Uraza ho *poslúchla*. Nezaváhala ani na chvíľu, vrhla sa na ňu s rozťahnutými pazúrmí. Nebyť Cabara, ktorý útok odrazil, Abeke by už nežila. Lenže... nebola by smrť milosrdnejšia než jej terajšie pocity?

Abeke sa so stratou svojho duchovného zvierťa dokázala len ťažko vyrovať. Rovnako bolestne na ňu doliehalo aj nedávne zistenie, že vodcom Červenopláštníkov je Shane – Požierač, ktorý sa kedysi rozhodol ju a jej priateľov zničiť. Raz mu uverila a draho za to zaplatila. A teraz sa plavila na nejaké záhadné miesto loďou, na ktorej bol kapitánom.

Mali však inú možnosť? Zerif so svojou armádou nakažených Zelenopláštníkov chcel ukoristiť ďalších Veľkých strážcov a oni sa nemali na koho obrátiť.

„Neviem, či môžeme Shanovi veriť,“ odvetila napokon Abeke. „Ale keď sa naňho pozriem... čosi mi nahovára, že sa skutočne zmenil.“

„No, určite sa zmenil – na netvora s jašterími očami, ktorý pripomína Požierača viac než kedykoľvek predtým. Vskutku upokojujúca predstava,“ zahundral Rollan.

„Keby mu však šlo o našu smrť, mohol nechať Zerifa, aby nás zabil,“ povedala Abeke. „Na niečo nás potrebuje. Otázka znie: na čo?“ Zachvela sa a tesnejšie si okolo seba ovinula plášť. „Nech už s nami mieri kamkoľvek, dúfam, že sa tam dostaneme, skôr než zamrzeme.“

Z rozhovoru ich vyrušil slabý vtáčí škrekot. „To je Essix!“ zvolal Rollan a vyskočil na nohy. „Niečo vidí.“ Škrekot k nim doliehal z veľkej diaľky, odkiaľsi z hĺbky mrakov. Abeke sledovala, ako Rollan zatvára oči a prikladá si ruku k spánku – pokúšal sa *dívať* zrakom sokolice. Videla ho to robiť často, ale teraz po prvýkrát ju bodol osteň závidi. Po chvíli Rollan cúvol dozadu a zažmurkal. Stál pred Abeke s otvorenými ústami, akoby práve spozoroval čosi, čo sa celkom vymykalo jeho predstavivosti.

„Čo sa deje?“ dožadovala sa Abeke vysvetlenia. „Videl si Zem pustatín?“

„Jedna vec je istá,“ povedal Rollan a neveriacky pokrútil hlavou. „Nezamrzeme.“

Roztavené zrúcaniny

KEĎ ROLLAN VYRÁSTAL V AMAYI, POČÚVAL PRÍBEHY Ko sopkách – rozprávky o dávno zaniknutých kráľovstvách pochovaných pod vrstvami skameneného popola. Žiadny z týchto príbehov však nedokázal opísať, ako hrozivo vyzerá *ozajstná* činná sopka. Rollan ju najprv zazrel Essixinými očami, ale trvalo to len okamih – červený rozžeravený kráter, z ktorého sa na chladný vzduch valilo obrovské množstvo pary. Sokolica sa k nemu hneď potom vrátila a zjavne sa potešila, že si mohla odpočinúť na okraji sťažňa.

Trvalo takmer hodinu, kým sa posádke *Kajúcnika* naskytol pohľad na čiernu dymiacu horu, ktorá sa týčila nad obzorom. Keďže Rollan ju predtým videl iba z vtáčej perspektívy, jej mohutnosť mu vyrazila dych. Sopka bola taká *obrovská*, že by do seba pojala polovicu jeho rodného mesta Concorby.

„Jednu vec musím nášmu priateľovi Shanovi uznať,“ zahundral smerom k Abeke. „Vie, ako na človeka zapôsobiť.“

„Zem na obzore!“ zvolala Červenopláštnica s vtáčou maskou a rozhojďala zvon na prove lode. „Posádka na hlavnú palubu!“

Rollan s Abeke zostúpili do podpalubia za Kiratom a Tashou a zbalili si zopár vecí, čo sa im podarilo vziať so sebou, keď v Nile unikali pred Zerifovým vojskom. Tasha pevne zvierala v rukách veľkú tyč a precvičovala si obranné techniky, ktoré ju naučil Rollan. Počas posledných týždňov sa ukázalo, že je usilovná žiačka... aj keď rýchlo vyšlo najavo, že najviac jej vyhovuje statický boj na mieste. Dievčina jednoducho nebola schopná urobiť desať krokov bez toho, aby nezakopla o vlastnú nohu.

Kirat sa medzitým znova pokúšal skrotiť svoje vzdorovité duchovné zviera. Hrdý, divoký Cabar podľa všetkého trpel podobne ako Uraza morskou chorobou, pretože sa skrýl pod Kiratovo lôžko, a nevyliezol odtiaľ ani vtedy, keď pred neho postavili jedlo.

„Snažím sa ti *pomôcť*, ty prerastená mačka!“ rozčuľoval sa Kirat a mával rukami vo vzduchu. „Ak prejdeš do stavu spánku, osobne ňa odvediem na súš. Spokojná budeš ty a spokojný budem aj ja!“

Lev namiesto súhlasu vyceril biele tesáky a nahnevane zavrčal.

Aj Kirat odhalil svoje zuby – drkotali mu od zimy. „Ak tu dole umrieš, dám si z teba ušiť pekný kožuš. Tak bude z teba aspoň nejaký úžitok.“

Rollan položil ruku na Kiratovo plece. „Nechaj ho. Vylezie, až sa sám rozhodne. Zo skúsenosti viem, že tvrdohlavému duchovnému zvieraťu nemá zmysel nič prikazovať. Sú

to Veľkí strážcovia, nie sluhovia.“ Pozrel sa pritom na Essix. Sokolica sa usadila na jeho pravej paži a odmietala sa odtiaľ pohnúť. Držala sa ho tak pevne, že jej pazúry vnímal aj cez hrubú koženú rukavicu. Zrejme ju vo vzduchu niečo tak rozrušilo, že sa bála vzlietnuť. Rollan zdvihol ruku, aby ju poškriabal pod zobákom, a ona mu to napočudovanie dovolila. Ktovie, prečo sa na tomto mieste necítila dobre. Rollan v každom prípade dúfal, že to čoskoro pomynie. Nerád by sa totiž ocitol v boji bez Essix po svojom boku.

Keď si zbalili veci, prišiel po nich Červenopláštnik v baranej maske, ktorého volali Tvrdohlav.

„Kráľ vyrazil napred. Vy štyria máte ísť so mnou,“ povedal tónom, z ktorého bolo zrejmé, že sa mu úloha veliteľa páči. „Na prístavnom moste dávajte pozor, kam stúpate. Ak spadnete do vody, zamrznete, skôr než vás stihneme vytiahnuť.“

Úpätie sopky obklopoval hrubý prstenec ľadovca. Po jeho svahoch sa kľukatili dymiace potôčiky červenej lávy a naplňali vzduch vlhkým sírovým pachom. *Kajúcnik* kotvil pri môle, ktoré vyzeralo, akoby ho vytesali z okraja ľadovca. Z ľadu boli vyrezané aj nízke chatrče a ligotavé mosty. Keď Rollan a ostatní opatrne prešli po prístavnom moste, ocitli sa na povrchu ľadovca – v skutočnosti vyzeral ako skala zo skla. Ak by teraz spadli, poriadne by sa doudierali.

„Opatrne,“ napomenul Rollan Tashu, ktorá sa hnala po plošine za ním. Sotva dopovedal, počul, ako dievčina vykrikla. Hneď *pri prvom* kroku na ľade sa totiž pošmykla a tvrdo dopadla na zadok – batoh s vecami letel rovno za ňou. „Možno by sme ti mali zhotoviť sane,“ zašomral Ro-

llan a zohol sa, aby jej pomohol postaviť sa na nohy. „Ninani by ich mohla ťahať.“

Tasha si nevšimla jeho napriahnutú ruku. Švihla chodidlom tak prudko, že mu podtrhla nohu a on zletel na ľad vedľa nej. Okolostojaci Červenopláštnici vybuchli do smiechu. Rollan v prvom momente očervenel v tvári, no veľmi rýchlo sa spamätal. „Má to aj svetlú stránku,“ povedal s úšľabkom, keď sa dvíhal zo zeme, „aspoň viem, že si poctivo trénovala.“

Tvrdohlav ich viedol nahor po úzkych schodoch vinúcich sa pozdĺž okraja sopky. Zo schodov bol výhľad na tábor, ktorý ležal pod nimi. Rollan si všimol, že všetci v tábore nosili červené plášte – až na neveľkú skupinu detí o niečo mladších od neho. Tie mali oblečené kabáty z tulenej kože.

„Kto sú tamtí?“ opýtal sa Rollan a kývol smerom ku skupine. „Vari sa vám minula červená látka?“

„Čudujem sa, že si to neuhádol,“ povedal Tvrdohlav s vážnou tvárou. „Sú to ďalšie obeť Zerifových parazitov. Deti ako ty, ktoré privolali Veľkých strážcov.“

Rollan sa zadíval nadol a vtom medzi ostatnými deťmi spoznal Andu – amayského chlapca, ktorý privolal Telluna. Kde sa tu vzal? Naposledy ho s Abeke videli na Zelenom hrade, keď sa ho Olvan chystal poslať domov – do Amaye.

„Zerif ich všetkých vypátral a zotročil si ich duchovné zvieratá,“ vysvetľoval Tvrdohlav. „Niektorých obral aj o ich domovy a rodiny. Zišli sa tu, aby si vzali naspäť to, čo im ukradol.“ Rollan odolal pokušeniu, aby sa pozrel na Abeke, ktorá v prázdnych detských pohľadoch nepochybne rozpoznala svoju vlastnú bolesť.